

РЕШЕНИЕ

№ 772

гр. Пловдив, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, X СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева

Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Бояна Ал. Дамбулева
като разгледа докладваното от Румяна Ив. Андреева Въззивно гражданско дело № 20215300501856 по описа за 2021 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от В. Ж. В., Д. С. З., С. С. И., С. З. В., Д. Т. К., С. В. Н., Й. В. Г., Б.Н. Т. /починала в хода на процеса и заместена от законните си наследници А. С. Т. и Е. С. В./, М. В. К., И. Н. А., Б. Б. К., В. Н. Т., С. Н. С., С. Н. С. и Д. Н. Н., всички чрез адв. Л. В., против решение № 261062/28.10.2020 г., постановено по гр.д. № 14403/2019 г. по описа на Районен съд - Пловдив, XVII гр. състав, с което е признато за установено по отношение на В. Ж. В., с адрес: *****; З. П. В. с адрес : *****; К. З. Т. с адрес: гр. *****; Д. С. З., с адрес: *****; С. С. И., с адрес: *****; С. З. В., с адрес: *****; Д. Т. К., с адрес: гр. *****; В. Т. К., с адрес: гр. *****; ап. 7; С. В. Н., с адрес: *****; Й. В. Г., с адрес: *****; ет. 3; М. В. К., с адрес: *****; И. Н. А., с адрес: гр. *****; Б. Н. Т., с адрес: гр. *****; С. Н. С., с адрес: гр. *****; Б. Б. К., с адрес: гр. *****; В. Н. Т., с адрес: *****; С. Н. С., с адрес: *****; Е. Я. З., с адрес: село *****; В. А. З., с адрес: *****; и Д. Н. Н., с адрес: село *****; Т. С. Ч. с адрес: гр. *****; че Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, чрез Областен управител на Област П, е собственик на останалата част от имот № 042137 по картата на възстановената собственост

на землището на село Б, заштрихована със сиви линии на скица № 4 от съдебно-техническа експертиза на л. 500 от делото на Районен съд – Пловдив. Жалбоподателите поддържат, че така постановеното решение е неправилно, необосновано и незаконосъобразно. Поддържат, че районният съд не е обсъдил всички събрани доказателства по делото и решението е основано само на гласните доказателства, но въпреки тях по делото няма данни кога е започнало строителството в имота на място, че частта около възстановената мелница, заштрихована в сиво на скица № 4 от съдебно -техническата експертиза е оградена и отделена от терена и от години и до сега не се ползва от ищеца, а се стопанисва само от ответниците. Считат, че по делото няма доказателства относно това имотът да е предоставен за ползване за целите на отбраната. Считат, че процесният случай не е такъв по смисъла на чл. 10б във връзка с чл. 24 ЗСПЗЗ, а именно имотът да е променен до степен да не може да се приеме, че е запазил земеделския си характер. Процесните две халета били изградени след 01.03.1991 година и засягали част от процесния имот, който има и незастроена част, за която решението на ПК е произвело конститутивното си действие и не е доказано твърдението на ищеца, че в процесния имот са построени и други сгради. Считат, че районният съд не е разгледал и направеното от тях възражение за придобивна давност. Жалбоподателите молят за отмяна на обжалваното решение и за постановяване на друго решение по същество, с което предявените искове да се отхвърлят. Претендират разноски за двете съдебни инстанции.

Въззиваемите страни Е. Я. З., В. А. З. и В. Т. К., чрез процесуалния им представител адв. Л. са взели становище за основателност на жалбата.

Въззиваемите страни Т. С. Ч. и К. З. Т. не вземат становище по жалбата.

Въззиваемата страна Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, оспорва въззивната жалба. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира заплащането на разноски за инстанцията.

Третото лице-помагач на страната на ищеца Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ оспорва жалбата като неоснователна.

Пловдивският Окръжен съд, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал.1 от ГПК от лица, имащи право на жалба и като такава е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Държавата като ищец е основала иска си на твърдението, че е собственик на недвижим имот със застроена площ от 1853 кв.м. и терен от 7055 кв.м. в село *****, за който има издаден и акт за публична държавна собственост от 28.09.1998г. Твърди, че имотът представлявал складова база „*****“ и се използвал за нуждите на националната

сигурност, като бил предоставен за управление на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“, преди ГУ „Икономика на отбраната и държавен резерв“ на основание чл. 25 от ПМС от 19.03.1991г. По данни на геодезическото заснемана собствения на ищеца имот се разпростира върху няколко поземлени имота, един от които с № 042137. Като негови собственици били записани наследниците на З. П. и С. П., както и В.В.. Като основания за правото им на собственост били посочени решение № ДИ58 от 04.06.1992г. на ПК по чл. 18ж, ал. 1 ППЗСПЗЗ и нотариален акт за дарение от 20.12.2012г. Счита, че решението на ПК е нищожно, тъй като имотът не е следвало да бъде реституиран. През 1951г. по ЗНЧИМП били одържавени мелница на два етажа и прилежаща площ от 3000 кв.м. от братята З. и С. В.и. В двата съставени акта за държавна собственост от 1951г. било записано, че имотът се предоставя за управление на дирекция „Държавен медицински резерв“. Със заповед от 1992г. на кмета на община Р. на основание чл. 2, ал. 1 ЗВСОНИ била възстановена собствеността на наследниците на двамата братя, но без земята. Твърди се, че върху имота в периода 1990-1992г.- преди влизането в сила на ЗСПЗЗ, било извършено строителство по договор от 11.06.1990г. и към момента на одобряването на кадастралната карта имотът бил застроен и не представлявал земеделска земя по смисъла на чл. 2, т. 3 ЗСПЗЗ, а съгласно чл. 24, ал. 2 и 5 ЗСПЗЗ същият бил държавна собственост. С исковата молба се иска да бъде признато за установено по отношение на ответниците – физическите лица, че държавата е собственик на ПИ № 042137 в землището на с. Б., с площ от 5.345 дка.

Ответникът В.В. оспорва иска с възражението, че предмет на национализация и актуване през 1951 г. са единствено сгради, но не и земята. Счита, че държавата не е собственик на терена, тъй като към момента на одобряването на КВС процесният имот не е бил застроен. Оспорва издадения акт за държавна собственост от 1998г. Счита, че няма основания за прилагането на косвен контрол, тъй като заповедта на кмета на Община Р. от 04.06.1992 г. и решението на ОСЗГ - Р. от 04.06.1992 г. са били обжалвани по съдебен ред, но производствата са били прекратени.

Ответникът В.К. чрез назначения ѝ особен представител е взела становище за недопустимост на иска спрямо нея, тъй като тя се е разпоредила с притежаваните в имота идеални части. По същество, оспорва актът за държавна собственост да легитимира ищеца като собственик на терена. Оспорва се и извършването на строителство в имота. Прави възражение за изтекла придобивна давност.

Ответникът З. З. починал в хода на производството и заместен от наследника му по закон К.Т. е взел становище за недопустимост и неоснователност на иска.

Третото лице помагач Държавна Агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ е взел становище за основателност на иска.

По така предявените искове е било постановено решение № от

08.08.2018 г. По с което е признато за установено по отношение на В. Ж. В., З. С. З., Д. С. З., С. С. И., С. З. В., Д. Т. К., В. Т. К., С. В. Н., Й. В. Г., М. В. К., И. Н. А., Б. Н. Т., С. Н. С., З. П. В., Б. Б. К., В. Н. Т., С. Н. С., Е. Я. З., В. А. З., и Д. Н. Н., че Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройство, е собственик на реална част с площ от 3665 кв.м. от имот № 042137 по КВС на землището на село *****, целият с площ от 5.345 дка, местност „В.“, с начин на трайно ползване- складов терен, с граници имоти с номера 042132, 042110 и 042133, която реална част е разположена между точки 9, 10, 11, 12, 13, 1, 2, 3, 4, по скица № 4 от СТЕ-лист 500 от делото на ПРС, а след т. 4 е с граница по съществуваща на място ограда по точки 14, 21, 22, 23, 24, 15, по скица № 2 от СТЕ-лист 498 от делото на ПРС, а след т. 15 по права линия до южната граница на имота в т. 9 на скица № 4 от СТЕ - лист 500 от делото на ПРС и представлява цялата площ заштрихована с жълти линии в границите на имот № 042137 по скица № 4 от СТЕ-лист 500 от делото на ПРС. С решението искът за останалата част от имот № 042137 по КВС на землището на с. Б., заштрихована със сиви линии на скица № 4 от СТЕ - лист 500 от делото на ПРС е отхвърлен. В установителната му част решението не е обжалвано и е влязло в сила. Обжалвано е в отхвърлителната му част, която е обезсилена с Решение № 794/20.06.2019г. по в.гр.д. № 2835/2018г. по описа на Окръжен съд – Пловдив поради неучастието на страна в процеса – ответника Т. С. Ч., заместила след ответника З.В., поч. На ***** г. При повторното разглеждане на делото е постановено обжалваното тук решение № 261062/28.10.2020 г. по гр.д. № 14403/2019 г. на Районен съд - Пловдив, XVII гр. състав, с което е признато за установено по отношение на ответниците – физически лица, че Държавата е собственик и на останалата част от имот № 042137 по КВС на землището на с. Б., заштрихована със сиви линии на скица № 4 от СТЕ на л. 500 от делото на ПРС.

Така, с влязло в сила решение между страните е установено, че Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройство, е собственик на реална част с площ от 3665 кв.м. от имот № 042137 по КВС на землището на село Б., целият с площ от 5.345 дка, местност „В.“, а решаващите изводи на съда са били, че още преди 01.03.1991 г. земята е загубила земеделското си предназначение, тъй като е била предвидена за строителството на медицинска базата. Била е заградена за реализирането на това мероприятия и е започнало строителство с бюджетни средства. Налице е било проведено мероприятие, което представлява пречка за възстановяване на собствеността. Данните за използването на терена за цели свързани с отбраната и сигурността на страната, за осъществяването на които е извършено строителството, определят земята като необходима на гражданската отбрана на Република България по реда на чл. 24, ал. 3 ЗСПЗЗ. Поради това земята, която се заема от медицинската база не е следвало да бъде реституирана на бившите собственици и решението на ПК е незаконосъобразно в тази му част.

Относно спорната част:

С решение № ДИ58 от 04.06.1992г. на ПК-Раковски на наследниците на С. В. П. и З. В. П. е било възстановено правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници върху имот представляващ складов терен от 5.345 дка, четвърта категория, местността „В.“, имот № 042137 по картата на землището. Решението е издадено по молба от 12.08.1991г. на С. В. П. Между страните няма спор, че в имота, предмет на земеделска реституция, е имало изградена мелницата и други помощни постройки, правото на собственост върху които е възстановено на ответниците по реда на ЗВСОНИ. Това обстоятелство се установява и от представения на л.110 от гр.д.№ 5419/2016 г. на ПРС Акт за държавна собственост № 23/06.09.1951 г., видно от който по Закона за национализацията е бил обявен за държавен недвижим имот, бивша собственост на братята З. и С. В., представляващ мелница - полумасивна, на две етажа, със застроена площ от 293 кв.м. и незастроена площ от 3000 кв.м., който имот се е намирал извън регулацията, 2 км. югоизточно от *****.

Със Заповед № ДИ-58/04.06.1992 г. на Общински съвет – Раковски, на основание чл.2, ал.1 ЗВСОНИ са въведени във владение наследниците на братята З. и С. В., върху недвижими имоти, представляващи мелница на две етажа, с разгъната площ от 293 кв.м. и седем спомагателни постройки, която мелница е актувана с Акт № 23/06.09.1951 г. Посочено е, че в момента сградите се ползват от Дирекция „Държавен медицински резерв“ – София, складова база – с.Б., предоставени им със заповед № 152/25.05.1982 г. на ОБНС- гр.Р.

Във въззивното производство липсва спор, че процесната земя, предмет на разглеждане в настоящото производство, представлява терена около възстановената мелница и останалите спомагателни постройки, като правото на собственост върху същата е възстановено на наследниците на братята С. В. П. и З. В. П. с решение № ДИ58 от 04.06.1992 г. на ПК-Р., а собствеността е възстановена върху имот, представляващ складов терен.

Установява се от заключението на вещото лице инж. Б. Й. по назначената от ПРС СТЕ, че площта щрихована в сив цвят има изградени сграда масивна стопанска с площ 129кв.м., втора сграда масивна стопанска с площ 52кв.м., до нея от изток на калкан има изградена двуетажна сграда с площ 129кв.м., след нея отново на калкан има изградена едноетажна сграда с площ 62кв.м., и сграда трафопост източна част/ с площ 9кв.м. Или общо застроената площ в територията от изток щрихована в цвят сив е 381 кв.м.

Съгласно Заповед № ДИ-58/04.06.1992г. на кмета на община Р. на ответниците в качеството им на наследници на братята З. и С. В. са въведени във владение върху осем сгради със обща застроена площ 373.6кв.м.

Извършеното строителството на терена на складова база с.Б. е извършено съгласно договор от 11.06.1990 г., като сградите, които са били построени са тези, които съществуват и към днешна дата.

По делото е представен и Акт № 1275/28.09.1998г. за държавна собственост – публична, видно от който същият е издаден на основание чл.10“б“ ЗСПЗЗ и чл.68 ЗДС, като имотът е в с.Б., кадастрален № 03620042137 /част/ и включва сгради масивни, едноетажни със застроена площ от 1853 кв.м. и терен с площ от 7055 кв.м. Върху имота са предоставени права на министерски съвет – ГУ „Държавен резерв и военно временни запаси“.

От представените документи се установява, че складовата база е ползвана и се ползва за цели на отбраната и сигурността на страната-съхраняване на запаси на държавния медицински резерв.

Установява се от показанията на разпитаната като свидетел пред ПРС Н. Н., че към 1987 г. цялата сегашна площ на медицинската база е била оградена и не се е обработвала. През пролетта на 1990г. е започнала подготовка на терена и изграждането на две големи халета, като през 1991г. било построено изцяло едното хале и започнал строежът на второто, като завършил през есента 1992 г. След 1993 г. били освободени сградите в сивата част.

Въз основа на така събраните доказателства съдът прави следните изводи от правна страна:

Установено е по делото, че със Заповед № ДИ-58/04.06.1992 г. са въведени във владение наследниците на братята З. и С. В. върху недвижими имоти, представляващи мелница на две етажа, с разгъната площ от 293 кв.м. и седем спомагателни постройки. Установено е, че с решение № ДИ58 от 04.06.1992 г. на ПК-Р. собствеността е възстановена върху имот, представляващ складов терен. Следователно, земята не е имала земеделски характер.

Правилен е следователно изводът на първоинстанционния съд, че е налице пречка за възстановяване на собствеността. Налице са доказателства относно това, че теренът е използван за цели, свързани с отбраната и сигурността на страната, поради което земята следва да се определи като такава, необходима на гражданската отбрана на Република България по реда на чл. 24, ал. 3 ЗСПЗЗ. По делото е установено, че в процесния имот са били построени и други сгради до 11.06.1992 г., което само по себе си е пречка за възстановяване собствеността на земята. Имотът не следва да се разглежда отделно, а като част от едно обществено мероприятие на държавата, което съгласно чл. 10б ЗСПЗЗ препятства възстановяването на собствеността върху бившите земеделски земи в стари реални граници. Ето защо следва да се приеме, че възстановяването на собствеността върху същата на ответниците е незаконосъобразно, а постановеното в полза на ответниците решение не е породило реституционно действие. Съдът е оправомощен да извърши косвен съдебен контрол за материална законосъобразност на това влязло в сила решение на ПК за възстановяване на собствеността по ЗСПЗЗ, доколкото държавата не е била участник в административното производство по

издаването му и не е обвързана от него. В тази насока са и разясненията на Тълкувателно решение № 5 от 14.01.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 5/2011 г., ОСГК, съгласно което при спор за собственост държавата не е обвързана от постановен административен акт за възстановяване право на собственост върху земеделски земи и гори по реда на ЗСПЗЗ и ЗВСГЗГФ. Върху такъв акт е допустимо упражняването на косвен съдебен контрол по чл. 17, ал. 2 ГПК.

Неоснователно е и възражението на ответниците за изтекла в тяхна полза придобивна давност, тъй като съгласно чл. 86 ЗС не може да се придобие по давност вещ, която е публична държавна или общинска собственост.

Предвид изложеното съдът намира предявения иск за основателен, поради което същият следва да бъде уважен.

Решението на районния съд е в същия смисъл и затова като правилно и законосъобразно ще бъде потвърдено.

По тези съображения Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261062/28.10.2020 г., постановено по гр.д. № 14403/2019 г. по описа на Районен съд - Пловдив, XVII гр. състав.

Решението е постановено с участието на Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ като трето лице-помагач на страната на ищеца.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____